

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **X**
bytem X
zastoupený doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem
se sídlem Optátova 874/46, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2021, č. j. MZDR 16141/2021-3/OES,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 8. 6. 2021, č. j. MZDR 16141/2021-3/OES, a rozhodnutí Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2021, č. j. HSHMP 09460/2021, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce doc. JUDr. Zdeňka Koudelky, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2021, č. j. HSHMP 09460/2021. Podle výsledného znění výroků byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně zdraví“), tím, že dne 28. 10. 2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. před Obecním domem na náměstí Republiky 1090/5, Praha 1, a v blízkém okolí nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN, vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně zdraví (dále jen „předmětné opatření“), když se pohyboval na veřejně přístupném místě v blízkosti dalších osob ve vzdálenosti menší než 2 metry bez ochranného prostředku dýchacích cest jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál, či jiný prostředek, které brání šíření kapének. Za tento přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), ve spojení s § 92n odst. 3 písm. a) zákona o ochraně zdraví uložena pokuta ve výši 8 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobce odkazoval na skutečnost, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2020, č. j. 18 A 59/2020-226, bylo předmětné opatření zrušeno pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (dále jen „zrušující rozsudek“). Podle § 101d odst. 3 s. ř. s. je zrušení opatření obecné povahy důvodem pro obnovu řízení podle ustanovení příslušného právního předpisu v případě pravomocného rozhodnutí o správním deliktu, které nebylo dosud vykonáno. Vzhledem ke skutečnosti, že ke zrušení předmětného opatření došlo ještě před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí, měl žalovaný v rámci řízení o odvolání zrušit sankci před tím, než se její uložení stalo pravomocné. Nadto měla již hygienická stanice zastavit řízení o přestupku předtím, než došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí.
3. Žalobce dále odkázal na usnesení Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 6. 11. 2020, č. j. KHSZL-31361/12020, kterým bylo odloženo oznámení o přestupku proti povinnosti podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně zdraví nařízené postupem podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona o ochraně zdraví, a to z důvodu zrušení příslušných opatření žalovaného. Žalovaný tvrdil, že při zrušení nezákonného opatření obecné povahy nelze provádět přestupkové řízení na něm založená. Žalobce se domáhal stejného postupu i v nynější věci s odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že uložená sankce trestá žalobce za politický akt, nikoli za porušení předmětného opatření, neboť k přestupku mělo dojít dne 28. 10. 2020, tedy v den státního svátku. Jednáním na místě žalobce realizoval ústavně zaručenou svobodu projevu podle čl. 17 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Pod pojem projev řadí žalobce také neverbální aktivity, jako například položení kytice a účast na oslavách státního svátku.
5. Ve třetím žalobním bodě žalobce upozornil na skutečnost, že vládou i žalovaným bylo umožněno řečníkům v televizním studiu být bez ochrany dýchacích cest. Žalobce se domníval, že pokud je tato výjimka přípustná v uzavřených prostorech, tím spíše má být uplatněna ve venkovním prostoru. Žalovaný se dále nevypořádal s tím, jak a v jaké míře mělo dojít k epidemiologickému ohrožení, když projev žalobce trval několik minut a

Shodu s prvopisem potvrzuje:

přiblížení ostatních osob na vzdálenost menší než dva metry není přičitatelné žalobci, nýbrž dané osobě. Žalobce zdůraznil, že předmětné opatření nezohledňovalo zdravotní stav osob s dýchacími obtížemi, což bylo také uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Ao 17/2021-63, kterým bylo zrušeno opatření obecné povahy žalovaného ze dne 29. 6. 2021, čj. MZDR 15757/2020-55/MIN/KAN. Žalobce se domníval, že byl postižen sankcí za přednes projevu, při kterém si sundal ochranu dýchacích cest za účelem lepší srozumitelnosti a lepšího dýchání.

6. Ve čtvrtém žalobním bodě namítal žalobce nezákonnost a neústavnost stanovení povinnosti nošení ochrany dýchacích cest, neboť podle Ústavy mohou být povinnosti uloženy pouze zákonem. Ministerstvo zdravotnictví nebylo zákonem nijak zmocněno k tomu, aby ukládalo povinnost nosit ochranu dýchacích cest plošně. Takové oprávnění má pouze vláda v době nouzového stavu. Tuto možnost stanovil až zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, avšak s účinností od 27. 2. 2021. Neurčité zmocnění žalovaného podle § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně zdraví dopadá pouze na osoby, které jsou uvedeny v § 69 odst. 1 tohoto zákona, nikoli na všechny osoby, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 Ao 11/2021-48. Nadto žalobce upozornil na judikaturu Ústavního soudu, podle které musí být ukládaná povinnost podzákonným právním předpisem uvedena v zákoně, a to dostatečně konkrétně, nikoli neurčitě s odkazem na veřejně prospěšný účel.
7. V pátém žalobním bodě žalobce poukázal, že v den spáchání přestupku došlo v místě ke spontánnímu shromáždění, které podléhá právní regulaci zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím (dále jen „shromažďovací zákon“). Podle § 7 odst. 4 ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) shromažďovacího zákona se dopustí přestupku ten, kdo má na shromáždění obličej zakrytý takovým způsobem, který ztěžuje nebo znemožňuje identifikaci. Žalobce tak nemohl spáchat přestupek, když se řídil zákonnou úpravou obsaženou ve shromažďovacím zákoně.
8. V šestém žalobním bodě žalobce uplatnil výhradu přesvědčení ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1253/14. Žalobce své přesvědčení dává najevo dále tím, že kritizuje opatření přijímaná mocí výkonnou, která omezují osobní svobodu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 62/2020-33, podle kterého se mají správní orgány zabývat výhradou víry již ve správním řízení.
9. V sedmém žalobním bodě namítal žalobce nenaplnění materiální stránky přestupku. Poukázal na skutečnost, že v době spáchání přestupku byl zdravý a neměl žádné příznaky respiračního onemocnění. Skutečnost, že k šíření onemocnění dochází prostřednictvím asymptomatických jedinců, měla být vyvrácena zveřejněnou studií v zahraničním časopise Nature. Podle informací Českého zdravotního ústavu je smrtnost onemocnění covid-19 0,3 %, v případě chřipky se jedná o 0,1 %, přičemž na chřipku nejsou osoby testovány, tudíž není možné zjistit, kolik osob jí skutečně prodělá. Vládní Covid portál uvádí jako rizikové kontakty: přímý fyzický kontakt, či kontakt ve vzdálenosti méně než 2 metry po dobu 15 minut. Žalobci nebylo prokázáno, že by měl rizikový kontakt s jiným účastníkem shromáždění.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje:

10. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že předmětné opatření nebylo zrušeno pro nezákonnost, ale pro nedostatek odůvodnění. Ze skutečnosti, že Městský soud v Praze ponechal předmětné opatření v platnosti až do 20. 11. 2020, vyplývá, že nebylo zrušeno s účinkem *ex tunc*. Nadto podle § 100 odst. 6 správního řádu může být žádost o obnovu řízení zamítnuta, z čehož žalovaný usuzoval, že případné právo žalobce žádat obnovu řízení podle § 101d odst. 3 s. ř. s. automaticky neznamená rozhodnutí ve prospěch žalobce. K usnesení Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 6. 11. 2020, č. j. KHSZL-31361/12020, žalovaný uvedl, že jeho předmětem nebyla problematika nařízení nošení ochranných prostředků dýchacích cest.
11. K druhému žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že uložený trest nebyl postihem za politický akt žalobce, ale za porušení protiepidemických pravidel, neboť žalobce neměl ochranu dýchacích cest v rozporu s povinností uloženou předmětným opatřením.
12. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že předmětná výjimka byla stanovena pro moderátory, redaktory a další osoby v rozhlasových, televizních a dalších pořadech v bodu II.2 písm. s) předmětného opatření. Správní orgány jsou přesvědčeny, že projev žalobce nebyl řečnickým projevem osoby vystupující v rozhlasovém, televizním a dalším pořadu, a tudíž v souladu se zásadou legality nebylo možné výjimku na nynější případ aplikovat. Žalobce v průběhu správního řízení nijak netvrdil ani neprokazoval své zdravotní obtíže, pro které by nemohl užívat ochranu dýchacích cest.
13. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že příslušnost pro vydání předmětného opatření vychází výslovně z § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně zdraví. Předmětným opatřením došlo k nařízení určité činnosti ve smyslu § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně zdraví, k čemuž se shodně vyjádřil i Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku. Shodné závěry vyslovil i Ústavní soud v usnesení ze dne 22. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 8/20. Předmětné opatření tak bylo vydáno v rámci zákonných kompetencí žalovaného a na základě výslovného zákonného zmocnění. Žalovaný podotkl, že epidemiologická situace způsobená onemocněním covid-19 byla zcela neočekávanou událostí, na kterou mohl zákonodárce reagovat až s určitým prodlením. Právě § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně zdraví umožňuje pružně reagovat na tyto události tak, aby došlo k účinnému boji proti epidemii. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, č. j. 18 A 22/2020-140, podle kterého je přesvědčení žalovaného o významu užívání ochrany dýchacích cest pro potlačení epidemie plně hájitelné. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 Ao 11/2021-48, nijak nezpochybnil právo žalovaného nařídit povinnost nošení ochrany dýchacích cest na základě § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně zdraví.
14. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se v nynějším případě nejednalo o shromáždění podle shromažďovacího zákona, neboť nebylo doloženo, že by takové shromáždění bylo podle § 4 odst. 1 shromažďovacího zákona oznámeno příslušnému správnímu orgánu. Dále žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva vnitra, podle kterého nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Zvláště důležité jsou přidružené další významné skutečnosti, které naplnění materiálního znaku vylučují. V případě shromáždění tak bylo konstatováno, že samotné zakrytí obličeje při pokojném shromáždění je legitimním jednáním zúčastněných osob.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

15. K šestému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že výhradu svědomí lze aplikovat zcela výjimečně v záležitostech hodných zvláštního zřetele, neboť v důsledku její aplikace dochází k narušení stability právního prostředí. Současně je nezbytné odlišit výhradu svědomí od občanské neposlušnosti. Argumentace by měla být velmi dobře odůvodněna, neboť v případě uznání výhrady přesvědčení by ji mohli začít užívat i další osoby v obdobné situaci a mohlo by dojít k hromadnému odmítnutí povinnosti užívat ochranné prostředky dýchacích cest, což by mohlo v konečném efektu způsobit razantní šíření onemocnění covid-19. Dle názoru žalovaného na nynější případ nelze aplikovat výhradu svědomí.
16. K sedmému žalobnímu bodu žalovaný podotkl, že jednání žalobce bylo společensky škodlivé. Protiprávním jednáním bylo porušení povinnosti užívat ochranu dýchacích cest, čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona o ochraně zdraví. Společenskou škodlivost spatřoval žalovaný ve způsobnosti žalobce nakazit osoby nacházející se v blízkém okolí žalobce po dobu jeho projevu.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce dodatečně odkázal na návod k použití respirátoru třídy GPP2 od výrobce General Public s.r.o., který obsahuje upozornění, že respirátor nemá být používán v případě vousů nebo ochlupení obličeje, neboť pak není zaručeno těsné přilnutí respirátoru k obličeji. Žalobce podotkl, že v době spáchání přestupku měl vousy, a proto se na něj vztahoval uvedený pokyn výrobce. Žalobce se domníval, že vynucováním plnění povinností podle předmětného opatření došlo k porušení povinnosti dobré správy, neboť žalovaný nijak nevzal v úvahu případy, kdy osoby mají vousy, a nestanovil pro ně případnou výjimku.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož žalovaný na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval a žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil.
20. Soud shledal žalobu důvodnou.
21. Pro nynější případ je podstatná námitka prvního žalobního bodu a posouzení, zda zrušením předmětného opatření zanikla trestnost jednání žalobce, pro které bylo vydáno prvostupňové a napadené rozhodnutí.
22. Předně soud konstatuje, že polemika žalovaného, že nepřezkoumatelnost předmětného opatření neznamená jeho nezákonnost, je zcela mylná. Nepřezkoumatelnost je vážnou vadou řízení, která bez dalšího působí nezákonnost daného aktu [srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Podstatný je fakt, že zrušením předmětného opatření soudem pozbylo toto opatření právní závaznosti. Lze dodat, že závaznou částí opatření obecné povahy je výlučně jeho výroková část, nikoli jeho odůvodnění. Zrušení předmětného opatření pro nepřezkoumatelnost odůvodnění přitom znamená zrušení celého mimořádného opatření, tj. včetně jeho výrokové části.
23. Soud rekapituluje, že posuzovaného jednání se žalobce dopustil dne 28. 10. 2020, předmětné opatření bylo zrušeno ke dni 21. 11. 2020, prvostupňové rozhodnutí bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vydáno dne 19. 3. 2021, a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 6. 2021. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak byla vydána až po zrušení předmětného opatření.

24. Soud proto konstatuje, že jak prvostupňové, tak napadené rozhodnutí se opírají o opatření obecné povahy, jehož nezákonnost byla již před jejich vydáním vyslovena soudem a toto opatření obecné povahy bylo zrušeno. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tedy vychází z nezákonného podkladu (a jeho nezákonnost nadto byla správním orgánům obou stupňů známa), což způsobuje také jejich nezákonnost. Nelze vyvozovat trestní odpovědnost za porušení pravidla, které bylo shledáno nezákonným ještě před vydáním správního rozhodnutí. Již hygienická stanice tak měla po zrušení předmětného opatření řízení o přestupku zastavit. Pokud však bylo v rozporu se zákonem vydáno prvostupňové rozhodnutí, měl jej žalovaný zrušit a sám řízení zastavit. Tím, že tak neučinil, došlo k vydání nezákonného rozhodnutí.
25. Soud k tomu *a contrario* odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017-26, který se zabýval situací, kdy tamější žalobkyni byla uložena pokuta na základě opatření obecné povahy, které bylo následně zrušeno soudem, a to až po vydání tamější žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud konstatoval, že je stěžejní, k jakému okamžiku bylo opatření obecné povahy zrušeno, přičemž v tamějším případě bylo zrušeno s účinky *ex nunc* až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z toho vyplývá, že v době vydání tamější žalobou napadeného rozhodnutí zrušeno nebylo, a proto nebylo na místě žalobě vyhovět, neboť tamější žalobou napadené rozhodnutí vycházelo z opatření obecné povahy existujícího ke dni svého vydání. V nyní posuzovaném případě však ke dni vydání prvostupňové i napadeného rozhodnutí podkladové opatření obecné povahy neexistovalo, a z tohoto stavu soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází.
26. K argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě soud dodává, že nebylo-li by předmětné opatření již zrušeno zrušujícím rozsudkem v rámci abstraktního přezkumu opatření obecné povahy, mohl se žalobce domáhat zrušení předmětného opatření v rámci incidenčního přezkumu opatření obecné povahy, tedy současně s žalobou proti napadenému rozhodnutí (§ 101a odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Pokud by byl žalobce úspěšný a bylo-li by předmětné opatření zrušeno se zpětnou účinností, bylo by současně zrušeno napadené rozhodnutí. Jestliže by tedy soud vešel na argumentaci žalovaného, tak by to znamenalo, že by byl žalobce v horším postavení za situace, kdy podává žalobu proti správnímu rozhodnutí, které se opírá o již zrušené opatření obecné povahy, než za situace, kdy by podával žalobu proti rozhodnutí, které se opírá o opatření obecné povahy zrušené (se zpětnou účinností) až po podání žaloby. Takový stav je ovšem absurdní a nežádoucí.
27. Pro úplnost soud konstatuje, že nelze považovat další opatření vydaná žalovaným za změny předmětného opatření, které by mohly působit trvání trestní odpovědnosti žalobce, neboť předmětné opatření bylo jednak zrušeno, a dále každé jednotlivé opatření žalovaného stanovilo účinnost zákazu pohybu a pobytu bez ochranných prostředků dýchacích cest jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to na všech ostatních veřejně přístupných místech v zastavěném území obce, takovým způsobem, že zákaz byl účinný od určitého časového okamžiku, který nastal až po dni 28. 10. 2020. V souladu se zásadami správního trestání je nepřipustné, aby taková opatření působila retroaktivně, navíc nad rámec jejich výslovně stanovené účinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

28. K žalobcem doloženému usnesení Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 6. 11. 2020, č. j. KHSZL-31361/12020, soud poznamenává, že se nejednalo o stejnou situaci, neboť je zde odkazováno na nezákonnost způsobenou absolutním nedostatkem věcné příslušnosti, pro kterou je právní předpis nicotný *ex tunc*. Jak uvádí zrušující rozsudek, žalovaný byl oprávněn vydat opatření obecné povahy stanovující povinnost nošení ochrany dýchacích cest.
29. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že trestní odpovědnost žalobce nepřichází v daném případě v úvahu, pozbylo smyslu zabývat se zbývajícími námitkami žalobce.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., současně podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí, jelikož s ohledem na povahu zjištěné vady by žalovaný v dalším řízení nemohl postupovat jinak, než prvostupňové rozhodnutí zrušit. Soud dále podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, k čemuž lze dodat, že soud nemůže věc vrátit prvostupňovému orgánu, jak v petitu požadoval žalobce.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Ke každému z úkonů je nutno dále připočítat paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, jejíž sazba činí 21 %, navýšil soud odměnu podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku, která odpovídá výši této daně, tedy o částku 1 428 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce advokáta doc. JUDr. Zdeňka Koudelky, Ph.D.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. října 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: